

שבת יהודה

נא לשמור על קדושת המקום בריך נחמה

בס"ד
עלון מס' 623
כח' ניסן התשפ"ה

פרשת השבוע: שמות

וגם מוקדש לע"נ מור אבי ומרת אימי עטרות ראשי ר' משה בן אברהם וגול, יז' ניסן התשנ"ז, ומרת לאה מרים רזואן בת מורווארי, יח' אדר א' התשס"ה. מורתי אחותי הבכורה אורה דורוכשנדה בת לאה מרים רזואן ו תמוז התשע"ז. מרים בת שושנה, שושנה סולטנה בת אסתר,

הזדה היקרה טוראן בת מורורי כה אדר א' התשע"ט. מיכאל בן שושנה, הזדה היקרה עזת בן שמחה ת.נ.צ.ב.ה.

להבדיל אלף אלפי הבדלות להצלחתה ורפואתה של בתו של יהודה אחי, בבת עינו, **מרים יעל שתחיה.** ולבריאות, לחיים טובים והצלחת כל משפחת אלדדי. ולרפואה שלימה להתעלות ולדבקה בו, לאלהיו נגיאט בן לאה מרים רזואן, (כותב עלון קדוש זה) רפואה שלימה לשושנה בת לאה מרים רזואן. דוד משה בן חנה.

אסור להתפלל לפני תמונה

בית הכנסת:

"אוהל משה ומרים ויהודה"

בבנין 101 (במקלט) קיים משנת תשכ"ז

לעילוי נשמת אחינו היקר

יהודה שוקרלה בן לאה מרים רזואן.

הודעה

כל השיעורים הרבים של הרב אליהו אלדדי ניתן לצפות במדיה האלקטרונית בתקווה שימצאו חן בעיניכם! אשמח לקבל הערות והארות ועצות!

הדלי"ן 18:39
שקיעה 19:20
שחרית 8:00
מנחה 18:20
ע.מוצ"ש 20 ד' אחרי השקיע'

בס"ד

יום טוב חג הפסח

חג כשר ושמח

הדל"ן אחרי צאת שבת

שחרית 8:00

מנחה 18:40

ערבית מוצאי חג

19:20

יגל עלי ואביסלה לכלאות מתורקן

(תהילים ק"ט)

בסייעתא דשמיא **מתארגנות קבוצת לומדיים שיקבלו**

תשלום מי שמועונין שיפנה למל: 0509008272 (מוגבל)

בס"ד "צו את-אהרן ואת-בניו לאמר, זאת תורת העלה"

מחידושי אבר'ם: חידוש ראשון:

"ויהי, ביום השמיני, קרא משה, לאהרן ולבניו--ולזקני, ישראל. ב

ויאמר אל-אהרן, קח-לך עגל בן-בקר"

למד מהבורא איך פותחים שיחה, קודם ויקרא, כלומר קודם מסבים תשומת לה אל מי שתכוונים לשוחח עמו, ואחר משוללים. כך לדעתי קודם שמשוחחים עם אנשים.

קודם קוראים ואחר אומרים את דבריהם. ספרא על ויקרא א': "הלא דין הוא! נאמר כאן 'דיבור' ונאמר בסנה דיבור (שמות ג', ד'-ה', ע"ן שם): מה דיבור האמור בסנה-- הקדים קריאה לדיבור, אף דיבור האמור כאן-- הקדים קריאה לדיבור."

"דיבור הר סיני יוכיח! שאינו תחלה לדברות והקדים בו קריאה לדיבור (שמות יט, ג)!"

[ג] לא! אם אמרת בדיבור הר סיני -- שהוא לכל ישראל; תאמר בדיבור אהל מועד שאינו לכל ישראל!?

הרי את דן מבנין אב: לא הרי דיבור הסנה שהוא תחלה לדברות כהרי דיבור הר סיני שאינו תחלה לדברות; ולא הרי דיבור הר סיני שהוא לכל ישראל כהרי דיבור הסנה שאינו לכל ישראל; [ד] הצד השווה שבהן שהן דיבור מפי קדש למשה והקדים קריאה לדיבור, אף כל מה שהוא דיבור מפי קדש למשה-- הקדים קריאה לדיבור! [ה] אי מה להצד השווה שבהן שהן דיבור באש מפי קדש למשה והקדים בהן קריאה לדיבור, אף כל שהוא דיבור באש מפי קדש למשה הקדים קריאה לדיבור-- יצא דיבור אהל מועד שאינו באש!... תלמוד לומר "ויקרא...וידבר"-- הקדים קריאה לדיבור.

מי ששכח לספור ספירת העומר בלילה בברכה, יספור ביום למחרת בלי ברכה, ויכול להמשיך לספור בברכה בלילה. ואם לא ספר גם ביום למחרת בלי ברכה אין לו תקנה. אבל יכול להמשיך בימים הבאים ללא ברכה כל הימים.

[ו] יכול לא היתה קריאה אלא לדיבור זה; מנין לכל הדברות שבתורה? תלמוד לומר "מאהל מועד" -- כל שהוא מאהל מועד הקדים קריאה לדיבור.

[ז] יכול לא היתה קריאה אלא לדברות בלבד; מנין אף לאמירות ולצווין? אמר ר' שמעון, תלמוד לומר 'דיבור' ו'ידבר' -- אף לאמירות ולצווין.

[ח] יכול אף להפסקות? תלמוד לומר "וידבר" -- לדיבור היתה קריאה ולא להפסקות.

[ט] ומה היו הפסקות משמשות? ליתן ריוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין. והלא דברים קל וחמר: מה מי שהוא שומע מפי הקב"ה ומדבר ברוח הקדש -- צריך להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין, על אחת כמה וכמה הדיוט הלומד מן ההדיוט!

[י] ומנין שכל הקריאות היו "משה! משה!"? תלמוד לומר (שמות ג, ד) "ויקרא אליו אלקים מתוך הסנה ויאמר משה משה", שאין תלמוד לומר "ויאמר..." ; ומה תלמוד לומר "ויאמר..."? -- מלמד שכל הקריאות היו "משה! משה!".

[יא] ומנין שעל כל קריאה היה אומר "הנני"? תלמוד לומר (שמות ג, ד) "ויאמר הנני", שאין תלמוד לומר "ויאמר..." ; ומה תלמוד לומר "ויאמר הנני"? -- מלמד שעל כל קריאה וקריאה היה אומר "הנני". המשמעות הוא:

א. להעיר את הנקרא,

ב. להרגיש קירבה,

ג. להבטיח שמי קוראים לו, אכן שומע. שאולי איננו בר שמיעה, שאולי אין דעתו נתונה באותו רגע לשמוע, או איננו בר ביצוע באותו רגע, כי הוא נתון במצב שאי אפשר לדבר איתו, או שהוא לא יבין, אם מבחינת כשירות או עיסוק בענין שאין מאפשר לו לשמוע.

(בדידי הוה עובדה שאמרו שאמרו לי ואנכי, לא ממש חשבתי שלא היו דברים מעולם. כי אולי שכשידיברו אלי, ודעתי הייתה נתונה באותה רגע לדברים אחרים, מאוחר יותר, ציפו ממני לבצע משהו, ואני שלא שמעתי, איך ידעתי שאני צריך לעשות משהו, כי איך אדע מה שלא שמעתי, והלה התלוננו, אמרנו לך! כמובן שהצטערת מאוד, וניסיתי להכחיש ולהצטדק שלא נאמר לי, או לא שמעתי, למותר היה הדבר. יכול להיות, שאילו היו מעירים אותי לשמוע את שרוצים לומר לי, רוב הסיכויים שהייתי מאזין, או הייתי מגיב בדרך כלשהי אם לעשות הדבר, או אחרת)

מחידושי אבר'ם: חידושי שני :

"וַיִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת-יָדוֹ אֶל-הָעָם, וַיְבָרֶכֶם; וַיֵּרֶד, מִעֲשֵׂת הַחֲטָאת וְהַעֲלָה--וְהַשְּׁלָמִים. וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, אֶל-אֱהֱלֵ מוֹעֵד, וַיֵּצְאוּ, וַיְבָרְכוּ אֶת-הָעָם; וַיֵּרָא כְבוֹד-יְהוָה, אֶל-כָּל-הָעָם."

יש אומרים שמשה ואהרן הם באותה דרגה כמו שאמרו: "הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם". והרי ראינו את משה רבנו בגדולתו, עד אשר אמרה התורה: "לא קם נביא עוד בישראל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ יְהוָה פְּנִים אֶל פְּנִים". חד משמעית, ובספרי לד יז נאמר: **"ולא קם נביא בישראל כמשה - אבל באומות קם"**. ואיזה? זה בלעם בן בעור! אלא יש הפרש בין נבואתו של משה לנבואתו של בלעם: משה לא היה יודע מי מדבר עמו, ובלעם היה יודע מי מדבר עמו, שנא' נאם שומע אמרי אל ויודע דעת עליון; משה לא היה יודע מי מדבר עמו עד שנדבר עמו, ובלעם היה יודע אימתי היה מדבר שנא' ויודע דעת עליון; משה לא היה מדבר עמו עד שהוא עומד, שנא' ואתה פה עמוד עמדי, ובלעם היה מדב' עמו כשהוא נופל, שנא' מחזה שדי יחזה נופל וגלוי עינים.

משל למה הדבר דומה? לטבחיו של מלך, ויודע כמה הוצאות יוצאות למלך על שולחנו:

אשר ידעו ה' פנים אל פנים. למה נאמר? לפי שהוא אומר ויאמר הראני נא את כבודך, אמר לו: בעולם הזה אי אתה רואה, שנמשל כפנים, שנא' לא תוכל לראות פני; אבל אתה רואה בעולם הבא, שנמשל כאחורים, שנא' והסירותי את כפי וראית את אחורי! אימתי הראהו? סמוך למיתה, הא למדת שהמתים רואים. ואני מדגיש: **"ולא קם נביא בישראל כמשה - אבל באומות קם"**. חד משמעית! ואיך יכול להיות שהם שקולים?

בגמרא מספר על האיש החכם בעולם, כפי שמופיע בגמרא ראש השנה כא ב': "בקש קהלת למצוא דברי חפץ בקש קהלת להיות כמשה יצתה בת קול ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת (דברים לד, י) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה וחד אמר בנביאים לא קם במלכים קם אלא מה אני מקיים בקש קהלת למצוא דברי חפץ בקש קהלת לדון דינין שבלב שלא בעדים ושלא בהתראה יצתה ב"ק ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת (דברים יז, ו) על פי שנים עדים וגו'" הדברים נתגלו רק למשה בלבד. ושוב השאלה שקולים? "הרב פיינשטיין תירץ: לכל אחד יש תפקיד בעולם הזה וצריך לנצל את הכוחות שמקבל. משה ניצל את כוחותיו במקסימום האפשרי וכך גם אהרן, ניצל את מלוא כוחותיו. למשה רבינו היו כוחות להיות נביא בדרגתו וניצל

זאת במלוא מאמציו. אהרן הכהן לא קיבל את הכח להיות נביא כמשה, אולם את הכוחות שקיבל, הוא ניצל במלואם. "לכולנו יש נשמה טהורה, וצריך לשאוף מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי."

ואני טוען רחמנא ליבא בעי! ועל כך, **מעשה:**

שני חברים חיו בצוותא, עד אשר כסוף כל האדם, הגיע זמנם ומצאו את עצמם תחת כנפי השכינה, כל איש למקומו הראוי לו. הגיעו לאולם אדיר אשר מכיל בליארדי בליארדי נשמות כל אחד למקום שהוקצה לו, אחד קרוב יושב בשרורות הראשונות נהנה יותר מזיו הבורא, כמו להבדיל מי שיושב בשכיסאות הראשונים קרוב לבמה, ואחר יושב בששורות רחוקות יותר הרחק מזיו האדון יתברך, ורק מעט מן האור מגיע אליו.

האחרון היה מאוד חרד וגם הביע מרחשי ליבו, יכול להיות שגם בעולם האמת אין אמת? אני סיימתי יותר ממאה פעמים את הש"ס, והוא בקושי גרס כמות של כמה דפים, ואיך הוא יושב קרוב בהרבה ממני מזיו השכינה??? אני מוצלח בהרבה ממנו.

שאלו בן מי אתה? ענה שהוא בןהרב המהולל, הרב... שמוכר ברחבי עולם בבקיאיותו. מה מצב הפיננסי שלך? ברו ה' ענה הכל היה ברוב עושר ואושר מעולם לא חסר לנו דבר. ומה צורת ההבנה שלך? תשובתו הייתה מאוד מהירה, ה' חנן אותי בתפיסה מהירה, לומד דבר מתוך דבר, אני קולט עוד לפני שמסיימים לומר לי דבר. מה האי קיו שלך? מעולם לא בדקתי, אמר, אבל מבין דבר או שניים אם אתה מבין את כוונתי. כמה היה לך קשה לך ללמוד? חלפתי על פני חומר הלימוד, קושיות ושאלות, דפי הגמרא וכל לימוד במהירות הבזק.

ועוד שאלות... על הכל ענה: כי הכל היה בכי טוב. וכהנה וכהנה, והכל היה "זהב". אין לי טענות! השיב הממונה: אתה יודע שהוא היה קשי יום שלא הי לו מאומה שבחמלת ה' עליו עברו הימים, שבקושי הצליח להתקיים בכלל, מטופל במשפחה עניפה שהיה עליו לזנום, כסך רופא לא היה לו, דעתי לא הייתהפנויה לרגע, מצבו הבריאותי לא היה בכי טוב, עבר נחשולים של יסורים ועוד... ובכל זאת לא רצה להפסיד המעט שיכול היה לעיין בספרים הקדושים, למרות שההבנה שלו הייתה על הסף הנמוך, היה לו קשה מאוד להבין את הנקרא, כל מילה במשקל כבד למי שבקושי יכול להרים משקל קל. אבל כל מחשבותיו רק באהבתו ויראתו של הבורא, בלי תהיות וטענותמעולם לא שאל שאלות, למה, וכמה ואיך. לך היה קל כפי שאתה טוען, כרוח חולף על פניך, אצלו בכל רגע היה לו קשה מנשוא. על פניו הייתה הפסוק **"שויתי ה' לנגדי תמיד"**

רחמנא ליבא בעי, איך לא יהיה קרוב לאורו יתברך? הסכים בלב שלם ואמר: **"א-ל אמונה ואין עוול, צדיק וישר הוא!" כל אחד יכול להגיע לאברהם יצחק ויעקב ואהרון, למשה מאן?**

ספרא שמיני פרשה א פרק ב סימן יב

"וישמע משה וייטב בעיניו" – הודה מיד ולא בוש לומר לא שמעתי. א"ר יהודה: חנניה בן יהודה היה דורש כל ימיו: קשה הקפדה שגרמה לו למשה לטעות. אחר מיתתו, הריני כמשיב על דבריו: ומי גרם לו שהקפיד? אלא שטעה.

כך גם מפרש רש"י, בעקבות מדרש ספרא, על הפסוק: "וייטב בעיניו - הודה ולא בוש לומר לא שמעתי". הרבה "לא שמעתי" יש לנו בתלמוד במהלך השיח ההלכתי, כגון זה במסכת סוכה כח ע"א: "מעשה ברבי אליעזר ששבת בגליל העליון, ושאלוהו שלושים הלכות בהלכות סוכה. שתיים עשרה אמר להם: שמעתי, שמונה עשר אמר להם: לא שמעתי". גם במקומות רבים כשחכמים נשאלים הם מדייקים לומר: "זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי" (מגילה כב ע"א, שבת קח ע"ב ועוד). ובמסכת אבות פרק ה משנה ז, לא שמעתי היא אחת משבע התכונות המבדילות בין חכם לגולם. ראו גם מסכת כלה רבתי פרק ד הלכה ה: "אם חפץ אתה ללמוד, אל תאמר על שלא שמעתי שמעתי; ואם שאלוך דבר ואין אתה בקי בו, אל תבוש לומר איני יודע; אם שנו לך דבר ולא שמעתי, אל תבוש לומר לא שמעתי". משה הוא בית אב לכל חכמי כל הדורות לומר "לא שמעתי" על דבר שאינך יודע ולא להתבייש בכך. כך גם בפרשת המקלל, ויקרא כד יב: "וַיִּנְיְחוּ בְּמִשְׁמַר לְפָרֶשׁ לָהֶם עַל־פִּי ה'"; בפרשת פסח שני, במדבר ט ח: "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עֲמְדוּ וְאֶשְׁמְעָה מֵהַיְצוּהָ ה' לָכֶם"; בפרשת מקושש העצים, במדבר טו לד: "וַיִּנְיְחוּ אֹתוֹ בְּמִשְׁמַר כִּי לֹא פָרַשׁ מֵהַיְצוּהָ לוֹ" ובפרשת בנות צלפחד שנראה עוד להלן, במדבר כז ה: "וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי ה'".

מדרש תנאים לדברים פרק יד פסוק יב – משה שכח וחזר בספר דברים

"וזה אשר לא תאכלו ממנו" ... מפני מה נשנו במשנה תורה? בבהמה מפני השסועה, ובעוף מפני הָרָאָה. ללמדך שלא יהא אדם בוש לומר: שכחתי. והרי הדברים קל וחומר: ומה אם משה חכם החכמים, גדול הגדולים,

אבי הנביאים, לא בוש לומר: שכחתי. מי שאינו אחד מאלף אלפי רוב ריבי רבבות של תלמיד תלמידיו, על אחת כמה וכמה שלא יהא בוש לומר: שכחתי.

למרות שלחזרה של דינים בספר דברים יש הסברים רבים ומגוונים, ראו דברינו ספר דברים – משנה תורה, כאן, אומר המדרש, כל החזרה של פרשת בעלי חיים מותרים ואסורים באכילה היא משום שמשה שכח שני פרטים חשובים. אין לשכחה זו שום רמז במקרא, כמו הפסוק "וישמע משה וייטב בעיניו" בפרשתנו, אבל חז"ל מחשיבים את החזרה של פרשת בעלי החיים האסורים והמותרים בספר דברים, כהודאה של משה שכשכתב פרשה זו בספר ויקרא, נשמתו ממנו שני פרטים חשובים! ראו אזכור נושא זה באסתר רבה ד יב: "א"ר שמואל בר נחמן: מכאן אדם צריך לשנות את פרשיותיו. אילו לא שנה לנו משה את התורה, מהיכן אנו יודעין השסועה?". משמע, בכל לימוד ושינון וחזרה יש מעין "שכחתי" סמוי. אנו משננים, כי אנו כבני אדם יודעים שאנחנו מועדים לשכחה. יפה שאדם, תלמיד חכם בפרט, מודה בפה: "שכחתי", אבל אין צורך להגיע לכך. צריך לשנן ולמנוע מראש להגיע למצב של "שכחתי". ואחרי כל זאת, אין זה "שכחתי" האחרון של משה, יש עוד, כגון במעשה המנורה, ראו במדבר רבה טו י: "ועשית מנורת זהב טהור. אמר לו: כיצד נעשה אותה? אמר לו: מקשה תיעשה המנורה. ואעפ"כ נתקשה משה וירד ושכח מעשיה ... עלה ואמר: ריבוני שכחתי אותה. הראה לו למשה ועוד נתקשה בה ... אמר לו הקב"ה: לך אצל בצלאל והוא יעשה אותה. ירד משה ואמר לבצלאל ומיד עשאה". ראו דברינו מעשה המנורה בפרשת תרומה. ועד כאן ב-"שכחתי" של משה, נעבור לאישים אחרים.

כדי חרס עתיקים שנמשו מהים. כנראה עתיקים מאוד

מחידושי אבר'ם: שמיני

מחידושי אבר'ם: חידוש שני :

וְכָל-כְּלִי-חָרֶשׁ--אֲשֶׁר-יָפַל מֵהֶם, אֶל-תּוֹכּוֹ: כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכּוֹ יִטְמָא, וְאֹתוֹ תִשְׂבְּרוּ.

למה תשבורו? תעבירו באש ובמים ויתטהר! הלא האש והמים מטהרים, כאן תשבורו! אין לו תקנה?! למה?

בזמן שברא הקב"ה את העולפ וכאשר האדם וחוה לא שמעו לדברי הא-ל, קילל ה' את האדמה, אָרוּרָה הָאֲדָמָה בְּעִבּוּרְךָ,

חז"ל במסכת שבת דף קכט/א "אמר רב יהודה אמר רב - לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקח מנעלים לרגליו" בן איש חי כתב על כך: כתב הבן איש חי בפרשת וישלח יח. "לא ילך יחף, דאמרו רבותינו ז"ל לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו ויקנה מנעלים לרגליו, כי המונע מנעלים מרגליו הוא מנודה מקום". ממה עשוי החומר הוא מחרס. ברגע שהפך לכלי והוטבל, הוטהר, אם על גביו, טהרתו נשמרת. אך אם בתוכו אין לו תקנה עוד.

כך כאשר נוגע לאדם, השאלה עד כמה הוא נפגע, אם בחיצוניות יוכל להמשיך, אך אם בנפשו פשה הנגע, רק שבירתו הוא רפואתו. שכן גם בצרעת הבית שנתגלע בפעם שניה, הורסים את כל הבית ובונים מחדש מפזרים את עפרו למקום טמא כי אין לו תקנה. שכן כשברא הבורא את האדם: "וַיֵּצֵר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפֹּחַ בְּאַפִּיו נֶשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה". החלק הגשמי שהוא מן האדמה היא ארורה צריך לשאוף לזכך את הגשמיות לרוחניות, אם נפגע בנפשו יישבר.

שבת שלום ומבורך!!!

חג כשר ושמח

מהצעיר: אליהו בן ר' משה- אלדדי הכהן הי"ו, בעל חידושי אבר'ם

כל האסונות והקצות אצל יקירי
או להפציל אפואה ולהציל
נא להתקשר ל: 050-9008272

אהבת? המלך לכל החברים והמכרים!!!
לא אהבת? יש לך הערות? ספר לי!!!
כלי נדר מבטיח לנסות לתקן!!!